

ΟΙ ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ Φ.ΧΡ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φύλλου λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΛΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 11

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΦΑΡΣΑΣ ΚΑΤΑ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ

ΣΙΓΟΨΥΘΙΡΙΖΕΤΑΙ κι' αυτό. Πώς ο κ. Λυμπρίτης, λείπει, έχει ακονίσει την φαλίδα με την όποιαν θα περικόψη τα φτερά της Γεν. Διοικήσεως του Στρατού, περιορίζων την δράσιν της στην επιθεώρησιν του στρατού και στο δικαίωμα «του ερίζειν τὰ μέρη εις ἃ δέον νὰ ἐκτελῶνται εἰς μεγάλην ἢ εἰς μικράν κλίμακα στρατιωτικὰ γυμνάσια, ὡς καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν».

Μεταρρυθμίζει λοιπὸν καὶ δὲν καταργεῖ. Ἐνῶ ο κ. Δηλιγιάννης εἶχε ὑποσχεθῆ, πρὸ τῶν ἐκλογῶν καταργησιν. Καταργησιν δὲ ὄνειρεται καὶ ο κ. Λεβίδης καὶ ο κ. Σμολένσκις καὶ δύο τρεῖς ἀκόμη ἄλλοι βουλευταὶ, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἀγνήν ἀγάπην πρὸς τὸν στρατὸν, ἂν καὶ οἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε στρατιωτικαί, ἔχουν «ἐκπεφρασμένην γνώμην» κατὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως.

ΥΠΕΣΧΕΘΗ ο κ. Δηλιγιάννης πρὸ τῶν ἐκλογῶν τὴν καταργησιν τῆς—Τοῦ ἐπιτρέπομεν ἡ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Λόγον δὲν θὰ τοῦ ζητήσουμε. Καὶ ο κ. Λυμπρίτης, ἂς καταθέσῃ τὸ νομοσχέδιόν του εὐλαβῶς, ἂν τὸ ἔχη ἔτοιμον, ὅπως γράφουν, εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον. Καὶ ο κ. κ. Λεβίδης καὶ Σμολένσκις ἂς ἐξακολουθεῖν κατὰ τοῦ Κορδονάρχου μηνύοντες.

Μία ἀθέτησις ὑποσχέσεως, πλατωνικῆς πάντοτε, κ' ἓνα ζέσχισμα νομοσχεδίου καὶ ἡ μῆνις ἐνδὲς πολιτικωτάτου στρατηγοῦ κ' ἐνδὲς στατηγικωτάτου πολίτου, εἶνε τιποτένια πράγματα, ἀνάξια σοβαρᾶς κουβέντας, ἀπέναντι τοῦ κακοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ πραγματικοῦ κακοῦ, τὸ ὅποιον ζητοῦν νὰ κάμουν τὸν στρατὸν εἰδικῶς καὶ στὸ Ἔθνος γενικώτερον.

ΜΑΚΡΥΑ ἀπὸ τὴν Γεν. Διοίκησιν! Νὰ μὴ τὴν περᾶσθαι καθόλου. Τούναντίον νὰ τὴν ἐνισχύσῃ περισσότερο. Νὰ τῆς δώσῃ μεγαλειτέραν δικαιοδοσίαν. Νὰ τῆς εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῆς δράσεώς της.

Ἔτσι μόνον θάποκτῆσουμε στρατὸν. Καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη, τότε μόνον θὰ κατορθώσουμε νὰ τιθασιεύσουμε τὸν Βουκέφαλον τῆς Συναλλαγῆς, ἂν ὅ,τι ἔγεινε γιὰ τὸ στρατὸν

τῆς ξηρᾶς, γίνῃ καὶ γιὰ τὸ Ναυτικόν, γίνῃ καὶ γιὰ τὴν Δικαιοσύνην, γίνῃ καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, γίνῃ καὶ γιὰ ὄλους ἐν γένει τοὺς κλάδους τῆς Διοικήσεως.

Ἀπὸ μίαν Γεν. Διοίκησιν γιὰ ὅλα αὐτὰ, καὶ οἱ Ὑπουργοὶ ξεφορτώνονται τοὺς ρουσοφελήδας βουλευτάς ἀπὸ τὴν ράχι τους.

Δὲν σὰς ἀρέσει ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀποκεντρώσεως;

Ὁ κ. Φλογαίτης, βλέπετε, ὁ ἐτικεταρισμένος ἀποκεντρωτικὸς, δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τρεῖς ἢ τέσσαρα χρόνια τώρα κανέναν ἄλλον προχειρότερον.

ΛΕΓΕΤΑΙ ὅτι ἡ Βουλὴ ἀφοῦ ἐξεμπερδεύσει μὲ τὰς ἐξελέξεις τῶν ἐκλογῶν καὶ ἀφοῦ ἐξελέξει τὸν πρόεδρόν της, θάρχησῃ τὸ νομοθετικὸν τῆς ἔργον. Πρῶτα πρῶτα δὲ θὰ ἐπιληφθῆ τοῦ ζητήματος τῆς Γεν. Διοικήσεως, τὸ ὅποιον θὰ μαλάξῃ τοὺς δυσαρεστημένους καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τὴν ποθητὴν πλειονοψηφίαν καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἐθνοσωτήρια ἔργα της.

Ἄν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ ἀπειλαὶ αὐταί, δὲν δισταζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ χρόνος ποῦ ἐξωδεύθη γιὰ τὰς ἐξελέξεις τῶν ἐκλογῶν δὲν ἦτο καθόλου «καιρὸς χαμένος» ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐχαρακτήρισε, καθὼς δὲν δισταζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι θὰ ἐπραττε ἐθνικωτάτην πράξιν ἡ Βουλὴ ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπαναλάβῃ, κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν, τὴν φάρσιν τῶν ἐξελέξεων καὶ νὰ περᾶσῃ μ' αὐτὴν ὅλην τὴν θεατρικὴν τῆς περιόδου.

Τὰ νέα ἔργα—τί νὰ σὰς ποῦμε;—τὰ φοβούμεθα καὶ μᾶς ἀρέσουν τὰ παλαιὰ, τὰ ὅποια κάπως κατορθώσαμε νὰ τὰ συνειθίσουμε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Κάθε λέξις ἔχει τὴν μεριδιὰ της· ὑπάρχει μία ἁρμονία καὶ μία πικρῶν ἁρμονία, ὅστε ἀπαράλλακτα καὶ λέξεων

«Εὐρίσκομαι πάντοτε ἄσχημα μόνος μου» ἔλεγε κάποιος γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τὴν κοινωνικὴν κλίσιν του. Ὁ στόμαχος τῆς κοινωνίας εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου, διότι μὲ χωνεύει.

Γιατί οἱ ζητιῖνοι ζοῦν ἀκόμη. Ἐν ὅλοι αἱ ἐλεημοσύνη δὲν εἶδοντο πρὸς ἐξ οἴκου, ὅλοι οἱ ζητιῖνοι θὰ εἶχον πεθῆναι πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν πείναν.

Οἱ ἄνθρωποι συνωθῶνται πρὸς τὸ φῶς ὅχι γιὰ νὰ ἴδωσιν καλλίτερα, ἀλλ' ὅπως καλλίτερα λάμψουν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΑΡΙΣΤ. ΡΟΥΚΗΣ

Ἐνα κουβάρι ἀπὸ νεῦρα, μία βόμβα ἐτοιμὴ πάντοτε πρὸς ἐκρήξιν. Ἡ σωματικὴ του διάπλασις κοντὸς καὶ ὀλοστρόγγυλος—δὲν διαψεύδει τὰς παρομοιώσεις αὐτὰς, τὰ δὲ νεῦρά του, τὰ αἰώνως χορδισμένα, ποτὲ δὲν ἠπίστησαν, ποτὲ δὲν τοῦ εἶπαν :

— Στάσου, ἀδελφέ, καὶ μᾶς ἐκούρασε!...

Ἔτσι ἀρχίζα μίαν σύντομον σκιαγραφίαν του, τὴν ὅποιαν ἐδημοσίευσεν πρὸ δέκα περὶπου μηνῶν στὴν «Ἐστία», ὅταν ὁ Ρούκης μετέφερε ἐπὶ τῆς θελήσεώς του—δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ ποιητικῆς μεταφράσεως, ἀλλὰ περὶ ἀληθείας—τηλεγραφεῖον, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεφωνεῖον ἀπὸ τὸ χάνι τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦστῆ ἡγεμονικὸν μέγαρον τῆς πλατείας τοῦ Δημ. Θεάτρου.

Ὅταν μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς σανίδας, ὁ κ. Δηλιγιάννης, φειδόμενος τῆς... ὑγείας του, τὴν ὅποιαν κατεσπατάλησε ἐργαζόμενος, τοῦ ἔδωσε ἀπεριόριστον ἄδειαν, χαρακτηρηθεῖσαν ὑπὸ τῶν καθ' ὅσον ἀντιπολιτευομένων ὡς ἀπόλυσιν, ἐσκέφθηκα :

— Στὸν τόπον αὐτὸν τῆς τεμπελιάς καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος, ὅποιος ἄλιθιος ἐργάζεται καὶ μὲ κῆποιαν εὐσυνειδήσειαν ἔτσι πρέπει καὶ νὰ μείβηται.

Προχθὲς δὲ ποῦ ἔμαθα τὸν θάνατόν του, μάζη με τὴν λύπην τὴν βραειὰ ποῦ ἐνοιῶσα νὰ πιῶ, τὴν ψυχὴν μου, θυμήθηκα ὅλην τὴν ζωὴν του, μίαν ζωὴν θριαμβευτικὴν, τὴν ὅποιαν μ' ἐνδιαφέρον παρακολούθησα στὰς στήλας τοῦ «Ραμπλαῖ» καὶ τοῦ «Μὴ χάνεσαι» καὶ στὰς στήλας τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τῆς «Ἐφημερίδος» κατόπιν καὶ τελευταῖον σ' ἓνα γιγάντιον, ἀληθῶς ἔργον, τὸ ὅποιον ἂν δὲν κατώρθωσεν, ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων, νὰ φέρῃ εἰς πέρας, τοῦ ἀνοίξε ὅμως τὸν δρόμον καὶ τοῦ ἔδειξε ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ τραβήξῃ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποῦ πρέπει—τὰ θυμήθηκα ὅλα αὐτὰ καὶ εἶπα :

— Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! Πέθαν' ἐνωρὶς γιατί κ' ἐνωρὶς ἔζησε! Δ. Ταγκ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΡΓΟ

Ο τίτλος «Νουμάς» μου ζητεί δύο λόγια για τη «Ψυχή» και τα Μύθους, το βιβλίο του Ψυχάρη που μόλις έβγαλε τώρα ταίρια...

Μέσα εκεί λογαριάζω να δείξω γιατί ο Ψυχάρης μερικές φορές φαίνεται ο μεγαλύτερος ποιητής...

Μέσα εκεί λογαριάζω να δείξω πως και ο πεζογράφος μέσα στον κύκλο της δημιουργικής φαντασίας...

και καλή μας μοίρα, να είναι και γλωσσολόγος, και της επιστήμης άνθρωπος...

Ότι τώρα θα ήθελα να σημειώσω για τον αγαπητό «Νουμά» είναι όχι πλέον η καλλιτεχνική, μήτε η επιστημονική, μή η κοινωνική σημασία...

Είπε αυτός που είχε το θάρρος να ανασηκώσει από τον εξευτελισμό και να καθίσει πάλι στο χρυσό το θρόνο της τής Μεγάλης μας Ίδεας...

να την ψυχάρη φαίνεται πως όταν περιχρίθηκε στο κοιμητήριο το πλήθος, όρμα σπαραχτικό έδειχνε ο ίδιος ο ούρανός...

Και είν' αυτός που σφράγισε τον πρόλογο του τελευταίου τυπωμένου βιβλίου του με κάποιο «Αγαμέμνονος Ίσμα»...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Η γλάνη του ή θάλασσα ή η Νίκη ή γαλανομάτα Ζηλεύου του Νικητόπουλου...

Μαζί μου, έλα να ζήσουμε στα πέριξ μου πλάτια Κ' έλα στα κορμάκια μου να μείνουμε πλάτια...

Τις δύο καλές μου κι' άμορφες, εγώ θά εύχαριστήσω: Του κόρπου μικροτάδε βαρκάκι θά να στήσω...

Η λυγρή νησιώτισσα τρεις νύχτες περιμένει... Και την κύβηλ' αγνώστεψε βαρκούλα βουλαγμένη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ενθουμάσαι πρό πάντε ετών όταν είμεθα ακόμη εις τής Ούρσουλινας...

Η Ελλάδα ήτο εις πόλεμον με εν πολυέρισμον έθνος, τήν Τουρκίαν...

Τούτο δε εν γνώσει: ότι δεν ήτο δυνατόν να νικήσουν! Αλλά ο πόλεμος αυτός ήτο μάλλον μία διαμαρτυρία...

της βασιχρότητος υπέρ της ελευθερίας, όπως και των προγόνων των κατ' τών Περσών.

Δεν είναι μέγα δεν είναι ύψηλόν αυτό; Η μικρά Ελλάδα ως ήτο φυσικόν ήττηθη...

Ενθουμάσαι τότε πως είχαμε ενθουσιασθή υπέρ της Ελλάδος; τί φιλελλητισμόν είχαμεν;...

Εξήγησα πληροφορίας παρά του θείου διά τήν Ελλάδα, και αυτός μου έδωσε μίαν μεγάλην εικονογραφημένην ιστορίαν...

Τί μεγάλοι άνθρωποι, Αιμουλία μου; Πόσον είμαι εύτυχής ότι εκείνος έχει εις τās φλέβας του το αίμα τής φυλής αυτής...

Οι Έλληνες υπήρξαν οι μεγαλύτεροι ποιηταί τής γής, οι μεγαλύτεροι αρχιτέκτονες, οι μεγαλύτεροι καλλιτέχναι...

Ότι αυτοί άφησαν όπισθεν των μένει άθάνατον, ή Ίλιαδ ή Όδύσεια, ή Ακρόπολις, ο Παρθενών...

Αυτοί επενόησαν τās μεγαλοφυστέρας ήθικας αρχάς, τās ύψηλότερας φιλοσοφικές θεωρίας...

Μεγάλη φυλή... άριστοκρατία φυλή, εν μέσω των φυλών του κόσμου!

Μόνον αυτοί άποθεσόντες εκατομμύρια βαρβάρων τή δόξα θά έπλημμύριζον τήν Εύρώπην...

Και έπειτα όταν ήλθον μοισαίοι κίβνες δουλείας, όπου άλλοι λαοί θά συνεγωνεύοντο...

Και μίαν ήμέραν εξηγήθησαν πάλιν, επαναστήθησαν, έπλημμύρισθησαν από αίμα, και ανέκτησαν πάλιν τήν ελευθερίαν...

Αί! δεν είναι υπερέτα ή φυλή αυτή;... Από τής τελευταίας αυτής γιγαντομαχίας εναντίον των τυράννων...

Από τής τελευταίας αυτής γιγαντομαχίας εναντίον των τυράννων των δεν είναι ούτε όδοθήκοντα έτη, και σήμερα εν μικρόν μέρος τής όλης Ελλάδος...

(Ακολουθεί)

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 6 Φεβρουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

διέθεσε το τρίτον ή το τέταρτον των εισπραξιών του ή αποκριμτικός θιάσος των κ.κ. Θεοδοσίου και Γρίβα, δέν διαμαρτυρήθη δέ ακόμη διά τήν ιεροσυλίαν αὐτήν τὸ ἐν Πειραιεὶ τμήμα τῆς «Αναπλάσεως» τὸ ἀγρίως ἐπιτεθὲν πρὸ ἡμερῶν, διὰ τῶν φαιδρότατων μανιφέστῶν τοῦ, κατὰ τοῦ ἀκίκου Καρναβίλου.

Καὶ ὅμως ἡ διαμαρτυρία εἰδὼ ἐπεβάλλετο, ἐπεβάλλετο δέ ακόμη καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἡ ἐπέμβασις, διότι τὸ πρᾶγμα ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ἀστείου καὶ εἰσέρχεται ὀλοταχῶς στῆς Ἀσεθείας καὶ στῆς Κακοθείας τὰ οὐ κόπεδα.

Ξεῖρετε δὲ τί ακόμη ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ, ἂν ἀρεθοῦν οἱ κ.κ. Θεοδοσίου καὶ Γρίβας ἀνενόχλητοι νὰ ἐπιδεικνύουν στοὺς δρόμους τὴν μουντζουρωμένη μοῖρα τους καὶ νὰ διασκορπίζουν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς φαιδρότατες καταρακίαις τους ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου; Καθόλου παράδοξον νὰ προκηρύξῃ αὐτοὶν ἡ μεθαιώνουσα θεατρώνης τοῦ Βαριετῆ ἢ τοῦ Γκαϊτέ, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου δημοσίου χοροῦ, ὅτι διὰ τὸν ἴδιον ἱερὸν κ' ἐθνικὸν σκοπὸν διαθέτει τὰς εἰσπράξεις μιᾶς βραδυᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ **θεσποινίς** Κλαίρη καὶ ἡ **αἰδήμων** Φοῦβὸς θὰ σκωδῶσιν λίγον παραπίνω τὸ φουστάνι τους ἢ θὰ κατεβίσουν λίγον παρακάτω τὸ νεκροκόμειόν τους,

ὅπως σώσουν τὸν κινδυνεύοντα Τάφον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιβούλους ἐπιθέσεις τῶν Σλαύων καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν.

Ὅτι φυσικὸν μας εἶνε νὰ τὰ παίρνομε ὅλα τὰ πράγματα στὸ ἀστεῖον, κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ μιᾶς τὸ ἀρνηθῆ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ μερικαὶ περιστάσεις ποῦ ἠφείλομεν νὰ θυσιάζωμεν τὴν φαιδρότητα μας ἕστω καὶ ἂν διατρέχωμεν τὸν κίνδυνον νὰ μιᾶς ποῦνε ἀνθρώπους σοβαροῦς.

ΘΑ ΚΛΑΨΟΥΝ

μανάδες καὶ παιδιὰ! εἶπεν ὁ κ. Δηλιγιάννης, κατὰ τοὺς «Καιροῦς».

Ἦγουν δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε, τῶνας οἰκονομίας ἐπέφερε στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1903, ὥστε θὰ κλάψουν μανάδες καὶ παιδιὰ, ἀφοῦ τόσοι ὑπάλληλοι, οἰκονομίας ἔνεκεν, θὰ πεταχθοῦν στοὺς δρόμους.

Μὲ μεγάλην καὶ δικαιολογημένην ἀνυπομονσίαν περιμένομεν νὰ μάθομε, ἂν οἱ μανάδες αὐτὲς καὶ τὰ παιδιὰ θάνηκον εἰς Κορδονακοὺς ὑπαλλήλους, διότι μερικοὶ ἔχουν τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύουν, ὅτι θὰ εἶνε μανάδες καὶ παιδιὰ μόνον τῶν ἀντιπολιτευομένων.

ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

τοῦ Τυρνάβου καὶ δύο τρεῖς ἀκόμη ἄλλαι «κατακρήφους» ἀκαρτοκαὶ ἐκλογαὶ ἐπεκυρώθησαν ὄχι διότι ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθοῦν, ἢ διότι ἔδωκε καὶ πῆρε τὸ ρουσφέτι, ἀλλὰ διότι... ἡ Πλειονοψηφία ἐξήντησε τὴν ἐπιείκειαν αὐτῆς καὶ ἐπέισθη ὅτι ὑπάρχουν καὶ λόγοι ἐπιεικειᾶς.

Τὸ λέγει τὸ ἐπίσημον Κυβερνητικὸν ὄργανον καὶ ὀρεῖλομεν ὅλοι νὰ σχολίσωμε τὸ στόμα μας.

ΤΑ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ

συγγραφεὶά μας στὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν ἀπογύμνωσιν τοῦ χρυσοχοεῖου Κωνσταντᾶρα τὸ ὅποιον, καθὼς σημειῶνομεν ὅλ' οἱ ὁδηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν, κείται εἰς κεντρικώτατον μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ἀρσακείου.

Κατόπιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ αὐτοῦ θριάμβου, ἔ κ. Γενήσεργλης θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ παρατηρήσωμεν εὐλαχῶς, ὅτι ἀπράξια τῆς περιουσίας του ἡμπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὰ ὅποια δὲν φροροῦν τὰ κράνη καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια τῶν ἀστυφυλάκων του.

ΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ

ἐπιδεικνύει ἡ «Πρωία» στὸ προχθεσινὸν τῆς ἄρθρον, καλοῦσα τοὺς ἀντιπολιτευομένους βουλευτὰς νὰ συνετισθοῦν, τὴν ποῦ ἡ Βουλὴ, μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν ἐξελέγγων «εἰσέρχεται εἰς τὰ σπουδαῖα καὶ τὰ κύρια ἔργα τῆς».

Καὶ φωνάζει ἐξηγητικῶς:

— Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν τῇ ἑραμῇ τοῦ Πολιτικοῦ Ἀνταγωνισμοῦ ἤθελον, ὑπὸ προφάσεις καὶ προτήματα, προτάξει τὰ συμφέροντα τῶν προσώπων αὐτῶν ὑπὲρ τὰ συμφέροντα τῆς Πολιτείας, τὰ διακύνοντα κτλ. κτλ. δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζωσιν εἰς τὴν ἀνοχὴν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ νὰ φοβῶνται τὴν ὄργην αὐτοῦ.

Ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεῖομενον:

— Μαζέψετε τὰ λουριά σας, κύριοι Ἀντιπολιτευόμενοι, γιατί θὰ δουλέψῃ σανίδα!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

ἀθώωσιν τοῦ ὑποπλοιάρχου κ. Γούδα, τὴν τόσον σχολιασθεῖσαν ἀπ' ὅλας τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τόσον σχολιαζομένην ἀκόμη εἰς τοὺς Στρατιωτικὸς καὶ Ναυτικὸς κύκλους, ἡμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι μέχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκεῖνης ἡμέρας ποῦ θὰ καταργηθοῦν ἡ θανάδιοργανωθῶν τὰ Ναυτοδικεῖα καὶ τὰ Στρατοδικεῖα, δὲν θὰ ἦτο ἀσχημὸν εἰ μὲν ναυτικοὶ νὰ δικάζωνται στὸ Στρατοδικεῖον, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ στὸ Ναυτοδικεῖον.

Ἔτσι ἡ δικαιοσύνη θάπνόμεται ἀκεραία καὶ τὰ παράπονα τῆς συναδελφικῆς φαιωμάρας θὰ λείπουν.

Οἱ κ. κ. Λυμπρίτης καὶ Καραπάνος ἄς τὴν μελετήσουν τὴν γνώμην αὐτῆν.

ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

τὸ παντοδύναμον, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, καθὼς καὶ τὰ πετσώματα, τὰ ἴποια, καθὼς πάμε μετὰ τοὺς διαφόρους Καζάζηδες καὶ καπετὰν Ἀρκούδηδες, γρήγορα θὰ τεθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, τὸ ρουσφέτι λοιπὸν καὶ τὰ πετσώματα εἶνε λέξεις κ' αἱ δύο τοῦ ἀειμνήστου Θρασ. Ζαῖμη, πατρός τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σιγγλοῦ, ὁ ὅποιος καὶ μόρφωσιν εὐρυτάτην εἶχε καὶ πράγματα ὠραία εἶλεγε.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοῦ μακαρίτου Ζαῖμη, ἀναφέρεται καὶ τὸ χαριτωμένον αὐτό: Στὰ 72

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(2)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

(μὲ ὀρθολογὸς ἀκρυψμένους)
καὶ τὸ θυμοῦμαι καὶ πονῶ καὶ κλαίω... (Διακοπή.)
(Βιαστικῶς. Ἀπαρηγόρητος)
Δὲν ἔρχεται... καὶ ὅμως περνᾷ ἡ ὥρα... (Βραχυτάτη διακοπή.)
(μὲ ἀπλήρη φωνὴν - μὲ εὐδαιμόνητον συγκίνησιν).
Τίχχ νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη τώρα; ..
(Μετὰ ὀρμητικῶν λυγμῶν ἐνδομύχου ἄλλους). Ἐκεῖνος τὸ ἔγραψεν αὐτό! (Κατόπιν καταρθῶνας νὰ συγκαταστήσῃ ἐζυτὴν καὶ φιλεῖ ἕνα στυροῦν τὸν ὅποιον φέρει εἰς τὸν λαίμνον. Διακοπή. Ἐπαναλαμβάνει μὲ κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ κλειστοὺς ὀφθαλμοῦς.)

Τίχχ νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη τώρα;
(Αἶφνης ἀκούσασθε ὅτι ἐξώθεν θέτουν ἐν κλειδίον εἰς τὴν κλειδαριάν, ἀντριχιάζει, ἀνακίνας ἀκίνητος μετὰ τὸ νῶτα γυρισμένα πρὸς τὴν θύραν).
Ἔδμ. (Ἀνοίξας τὴν θύραν καὶ ἐπαναθέτων τὸ κλειδίον εἰς τὸ θυλάκιόν του προχωρεῖ. Εἶνε ἀτμηλῆτως ἐνδεδυμένος, ἡ μορφή του ἐκφράζει κούρσιν, ἀηδίαν. Βλέπων τὴν Ἐβελίναν λέγει μὲ ὕφος ὄχι πολὺ διαχυτικόν, ἀλλ' εὐγενές:) Καλὴ μέρα, Ἐβελίνα! (τὴν φιλεῖ δις ἐπὶ τῶν πρσιῶν).
Ἔβελ. Σ' ἐπερίμενα πολὺ σήμερον...
Ἔδμ. (Κίνημα ἀνυπομονησίης). Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ἔργασίαν; Σὲ βεβαιῶν ὅτι ἀπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς εὐρίσκω καιρὸν νὰ τὰ κάνω ὅλα... Πῶς εἶσαι;
Ἔβελ. (Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ). Καὶ σύ;
Ἔδμ. Γνωρίζεις ὅτι κάμποσον καιρὸν τώρα εἶμαι τόνσον νευρικός...
Ἔβελ. Τὸ εἶξέρω.
Ἔδμ. Τί εἶνε χάμου; Ἄ! Τὴ ἔνθη... (συνάξων αὐτῆ). Πῶς τὰ ἐπέταξεν εἰς τὸ πάτωμα;
Ἔβελ. Ἐγὼ τὰ ἐπέταξα.
Ἔδμ. (Καταληφθεὶς ἀπὸ δυσἀρέσειαν). Σὺ;... Σὺ;... Καὶ γιατί; Τί σοῦ ἔκαμαν τὰ φτωχὰ αὐτὰ ἔνθη;
Ἔβελ. (Θλιθερῶς) Τίποτε... Τὴ ἔνθη τίποτε... Ἐσὺ μοῦ ἔκαμες κακό...
Ἔδμ. (Μὲ βραχὺν στεναγμὸν). Τὰ ἴδια πάλι... Καὶ

μποροῦμε νὰ μάθομε... Μήπως εἶσαι καὶ σὺ νευρική σήμερον;
Ἔβελ. Εἶμαι, καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐραντίον σου.
Ἔδμ. (Ἀφοῦ τὴν παρετήρησε ἐπ' ὀλίγον). Ἀσχημα, ἀγαπητῆ μου, ἄσχημα... διότι μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον θυμῶνω περισσότερο.
Ἔβελ. (Ἐψῶνας τοὺς ὤμους).
Ἔδμ. (Ζωηρότερον), Ἄκου τί συμβαίνει. Ἐπειτα ἀπὸ ἔξ ὠρῶν ἀσφυκτικὴν καὶ κούρσιν ἐργασίαν ἔρχομαι ἐδῶ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον καὶ...
Ἔβελ. (Μὲ ἑλαφρῶς θλιθερὰν εἰρωνείαν. Ἄ! νὰ διασκεδάσῃς... ὦ! Ἄρετὰ διασκεδάσας μετὰ ἐμέ...
Ἔδμ. ὦ!
Ἔβελ. (Ἐπαναλαμβάνουσα). ὦ!... Ἄ, ἀγαπητῆ μου... Τώρα σὲ καταλαβαίνω.
Ἔδμ. (Στακίως). Ἀργὰ μετὰ ἐγνωρίσας (ἡρεμώτερον). Πάντοτε ὁ ἴδιος ἦμουν πρὸς ἐσὶ δὲν ἔλλαξα ποτέ.
Ἔβελ. (Μὲ μεδίζμα πικρῶς εἰρωνικόν). ὦ ὄχι... Μάλιστα!
Ἔδμ. (Ἐψῶν τοῦ ὤμου). Λέγε ὅτι θέλεις...
Ἔβελ. (Μὲ αὐξουσαν πικρίαν). Μάλιστα, εἶνε καλῶς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔρωτός μας...
Ἔδμ. (Καταβάλλων προσπῆθειαν). Θεέ μου... Ἐνοεῖς... Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς πάντοτε νὰ ἔχη τὴν διάθεσιν... (μὲ προσποιητὴν γλυκύτητα καὶ ἀρέλειαν). Ἄλλως τε σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. (Ἀκολουθεῖ)

είχαν γίνει δύο μεταφράσεις της 'Ιστορίας της 'Ελλ. 'Επανάστασης του Μενδελσώνος. 'Η μία από τον κ. Βλάχον και η άλλη υπό τον νυν Αύλαρχον του Βασιλέως κ. Παπαρηγόπουλον. 'Η πρώτη μετάφρασις βεβαίως ήτο και η καλλιτέρα. 'Η μετάφρασις όμως του κ. Παπαρηγόπουλου ήταν γεμάτη μαργαριτάρια, διότι ο κ. Αύλαρχος τότε Γερμανικά καλά καλά ε γνώριζε, ούτε κ' 'Ελληνικά, δι' αυτόν δὲ τὸν λόγον καὶ τὸν Θεοδώρητον ρεστένην (Theodoret εἰς τὸ κείμενον) τὸν μετέφρασε ('Εσθωρόετον!

Καὶ ὁ ἀείμνηστος Ζαίμης λέγων ὅτι εἶπε τότε: — Τὴν διάβολο! Τὸν Θεοδώρητον 'Ιταλὸν τινὸν τὸν ἔκανε;

Ὁ κ. Ζαίμης, ὁ νεώτερος, δὲν λέγει ἐξυπνα πράγματα, κἀμνη ὅμως ἐξυπνωτάτας... ἐκλογάς. Καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον πατέρα του.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΑΝΤΙΦΘΙΣΙΚΗ... ΓΛΩΣΣΑ

Λαμπιτὲ Νουμά,

"Ἔτυχε κ' ἐγὼ νὰ διαβάσω τὸ κατὰ τῆς φθίσεως μανιφέστο τῆς κοινωφελούς ἀντιφθισικῆς ἐταιρίας.

Καὶ μόλις ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω ἐχάρηκα διότι εἶδα νὰ μεταχειρίζονται γλώσσα λαϊκὴ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὴν νοιώσῃ ὁ καθένας, μὰ — τί σκληροποιήσας — ὁ συντάκτης, γιατρὸς βεβαίως, τόσον ἔχει ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν καθαρεύουσαν, ὥστε ἀλλάξει ἔξφρασι ἄρα καὶ σοῦ λέει: «Ὅταν ξυρανοῦν τὰ πύσματα, τὰ μικροῦ ἀναμιγνύονται μὲ τὸν κονιορτόν». Μὰ στὸ θεὸ του! κάθε μέρα διατάσσει σκόνες καὶ σκονάκια, εἶπε ποτὲ στὸν ἀρρώστους του «Πάρε αὐτοὺς τοὺς κονιορτοὺς καὶ πίνε κάθε ὥρα ἕναν»; Καὶ ἔτσι ἡ ἀντιφθισικὴ ἐταιρία μᾶς τὰ λάσπωσε διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Γενναδίου:

«'Η λάσπη γίνεται σκόνη καὶ ἡ σκόνη λάσπη».

Δικός σας
ΜΙΘΟΣ

ΡΩΜΗΟΙ ΚΑΙ ΝΟΡΑ

Κυριέ μου,

"Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι εἶμαι 20 χρόνων 'Ελλην κατ' εἰκόνα καὶ (!!!) τῶν (;;;) (ὦχ! καὶ κοντοζυγώνει ὁ καιρὸς τοῦ ψήφου! τότε θὰ ἦμαι ποῦ θὰ ἦμαι!) ὅτι εἶμαι 20 χρόνων καὶ αἰσθάνομαι τὸν πόνο ἑνὸς ἀνθρώπου 40 χρόνων, ἀνθρώπου ποῦ ὠνευρεῖθῃκε γιὰ τὴν ἐποχὴ του ἕναν ἀγῶνα, μὰ πάλι ἀξίαν ἀνθρώπων μὲ ζῶν καὶ ὄχι μὲ φλυαρίαν, σὺν συλλογίζομαι ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν δὲν προφθάνουν νὰ ναυαγοῦν τὰ δνεира (τὸ ναυάγιο γιὰ μένα προῦποθέτει κάποιαν ἀρχή, κάποιαν ἐναρξί) διότι δὲν ἀποκοτῶν ἀντικειμενικότητα πρό παντός, καὶ οἱ ὠνευρεῖσθόμενοι ὄχι μὴ ἀγυρτεία, ἀλλὰ μὴ ἐπανίστασι τοῦ ἀνθρώπινου πνεύ. ματος, ὅτι, κι' ἂν πούν εἶνε σὺν νὰ τὸ λέγουν στὸν ἑαυτὸν των, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα νὰ ἐπαναστατήσῃ, σὺν τὸ συλλογίζομαι αὐτό... ὅτι τὰ δνεира ξανακοιμῶνται διότι ἀκόμη δὲν ἐξημέρωσε γιὰ μᾶς, ἐνῶ ὁ ἥλιος ζυγώνει στὸ βασιλεῦμα γιὰ τοὺς ἄλλους... γεννιῶνται στὸ νοῦ μου ὅλες ἡ σοβαρὲς σκέψεις, κι' ὅλες ἡ παράδοξες, κι' ὅλες ἡ ἁστέρες. Ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι μὲ τὸ κλάμμα, φτάνω στὴ σιωπὴ καὶ τελειώνω στὸ περιέλασμα... στὸ περιέλασμα τοῦ ἑαυτοῦ μου

καὶ τῶν πλασμάτων, τὰ ὅποια γύρω μου δὲν ἔχουν ψωμί. "ὦ! πῶς θέλομε! πῶς θέλομε νὰ ἰδῇ αὐτὸς ὁ λαὸς πέραν τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. Θεοτόκη καὶ Ντεληγιάννη καὶ πέραν εἰσοδήποτε ἄλλου, ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς πεινάει; πεινάει! τὸ νοιώθετε αὐτὸ βέβαια! Πῶς θέλομε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ αἰσθάνθῃ ὅταν τόσα χρόνια δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ μὴ πιστεῖν ὅτι τὸ ψωμί δὲν εἶνε μονοπώλιο τῶν ἀξιοτίμων κυβερνητῶν του, ἀλλὰ τοῦ χεροῦ του, ἀλλὰ τοῦ μυαλοῦ του: 'Αλλοίμονό μας! τὸ πιστεῖτε ὁ λαὸς μας καὶ χρειάζεται νὰ συμβοῦν τὰ μέγιστα τῶν μεγίστων γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴ ἄλυσσιδα ποὺ τὸν ἔδεσαν, ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴ ποὺ τοῦδωκεν ἡ κακὴ του μοῖρα, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἡ τύχη.

Καὶ θυμοῦμαι τὴ Νόρα μὲ τὸ θαῦμα ποῦ περιμένα καὶ ποῦ δὲν ἤλθε παρὰ ἀφοῦ τῶκαμε μονάχη της... Φτωχὴ μου Νόρα! πόσο νὰ πόνεσες γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες! Αἰστάνομαι τὸν μεγάλο σου, μὰ καὶ τὸ τελευταῖο σου πόνο στὸ λυπημένο κλείσιμο τῆς ἐξωθύρας σου!

"ὦ! βέβαια! τὰ μεγάλα θαύματα προξενοῦν μεγάλους πόρους, ἀλλὰ οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶνε οἱ τελευταῖοι.

"Ἐχει ὁ λαὸς μας τὴ δύναμι αὐτὴ τῆς ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς καταστάσεώς του;... ἔχει τὴ δύναμι νὰ πονέσῃ γιὰ τελευταία φορὰ;

"Ἡ μήπως — τρεῖς ἀλλοίμονο! — τὸ ξέρει καὶ προτιμᾷ ἐπίτηδες τὸ μάκρυσμα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναπόφευκτη στιγμή;

"ὦ! κι' ἂν εἶν' αὐτό! κι' ἂν εἶν' αὐτό!

Ὁ πορτιέρης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Τίποτε ἀκόμη δὲν εἶδαμε, φίλτατε Ζην. Φαλκ. Μᾶς ἐλησμώνησες; ἢ ἐτοιμάζεις καμμίαν ἕλλην γλωσσικήν παρατήρησιν; — κ. Α. Τριμ. εἰς 'Αλεξάνδρειαν. Ἐλθόμεν τὴν συνδρομὴν σας. Εὐχριστοῦμεν. Εὐτυχῶς οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ μᾶς ἐξετίμησαν τὸ μέσον τῆς εἰσπράξεως τῶν συνδρομῶν, τὸ ὅποιον μεταχειρίσθημεν καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγοι ἀκόμη καθυστεροῦν. — Τίποτε μικρότερον, δύο τρία χειρόγραφα τὸ πολὺ πᾶν, φίλτατε κ. Ζωγυ. Τὸ βλέπετε καὶ μόνος σας ὅτι ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει χουβιερναλίκια. Γιατί δὲν περιορίζετε καὶ σὺ τὴν ἑμπνεσίαν σας, ὅπως ὁ «Νουμάς», περιώρισε κατ' ἀνάγκην, τὰς... κτήσεις του; — "Ἐχω τὴν ἀρχὴν νὰ ἐκπληρῶ πάντοτε τὰ καθήκοντά μου, διότι δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν αὔριον θὰ ζῶ. Τὸ εἶπεν ὁ Βολταῖρος αὐτό. Εἶνε τάχα τόσο δύσκολον, κ. Ν. Ι. Προ., νὰ τὸ λέγῃ κάθε ἀνθρώπος, ὅταν ἐννοῇ πῶς ἔχει ὑποχρεώσεις; — Δὲν ἐπύσασθην νὰ προσφέρωμεν κι' ἕνα «ποτηράκι κολλά», — δική σας ἢ ἔκφρασις κ. 'Ιουλιανῆ, — στοὺς ἀναγνώστας μας, μὲ τὰς «'Αληθείας» τοῦ Νίτσε. "Ἐμειναν μόνον κατ' ἀνάγκην ἔξω ἀπὸ τὸ τελευταῖον φύλλον. Στὸ ἐξῆς θὰ φροντισώμεν νὰ εἶμεθα τακτικώτεροι. — Ὁ κ. Πορτιέρος ὠνόμω με σημερινόν του γράμμα, τὸ φωτεινότερον, ὃ μᾶς ἀφήσῃ; 'Αφοῦ ἀναγνωρίζει κἀποιαν εὐγενῆ πρόθεσιν, ὅσον καὶ Δονκιχωτικὴν, στὸν «Νουμᾶν», δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸν ἀγῶνά του, μὲ κανένα γράμμα, ποῦ καὶ ποῦ, σὺν τὸ σημερινῷ; "Ἄς ἐνθυμεῖται τὸν «Νουμᾶν» ἔστω καὶ «χωρὶς ὑπόληψιν καὶ χωρὶς ἀγάπην». — κ. Μ. Σαβοσλίην, Λευκωσίαν Κύπρου. Εὐχριστοῦμεν διὰ κολακευτικώτατην ἐπιστολήν σας. Ὁ «Νουμάς» θὰ σᾶς ἀποστέλλετα τακτικώτατα. — Μὴ τὰς φαίνεται παράξενον κ. Βαλμίκην. "Ἔτσι συνειθίζει πάντοτε ὁ ἀνθρώπος. 'Αφοῦ ἐγράψῃ ὁ Παλαμάς γιὰ τὴν «Γαλήνην» ἔπρεπε νὰ γράψῃ κι' αὐτὸς γιὰ κἀποιαν ἕλλην ποιητικὴν, ἃς τὴν ποῦμε κ' ἔτσι, συλλογὴν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐξευτελίωμ τὸν Παλαμά. "Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔξιν. τὴν κριτικὴν ἔξιν πάντοτε, τοῦ ἀνδρός, μὴ λητμονῆται ὅτι ὁ ἴδιος ἄλλοτε τὸν Ἰνδὸν ποιητὴν Βαλμίκην τὸν ἔκανε... βιβλίον (οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν τὰς Βεῖδας καὶ τὸ Βαλμίκι!) συνέστησε δὲ κἀποτε, ὁ ἴδιος πάντοτε, στὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήτην νὰ καλλιεργήσῃ κι' αὐτὴ τὰ Φίερντ στὸν τόπον μας, ὅπως τὰ καλλιεργᾷ καὶ ἡ Νορβηγία!! — κ. Γιαννοῦλ. Σύρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχριστοῦμεν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξεδόθη τὸ 24ον τεῦχος τῆς καλῆς μας «Πεντακθῆκης» γεμάτο ὅπως πάντοτε ἀπὸ ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ἀπὸ λαμπρὰς εἰκόνας. Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ ἀναδημοσιεύομεν μίαν ἰδέαν τοῦ Δάφνιδος, τῆς ὁποίας εὐχόμεθα τὴν πραγματοποίησιν «...Καὶ ἐπιχειροῦμεν, ἀναγκαιότερον, εὐγενέστερον ἔργον κτλ. δὲν γνωρίζω ἄλλο ἀπὸ τὴν σύστασιν «Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων λογογράφων καὶ ποιητῶν» τῶν διηρημένων σήμερον, τῶν ἀπογοητευμένων καὶ σχεδὸν ἀποσυντετημένων, οἱ ὅποιοι, ἀδιάφορον διὰ πῶν ἐλιγμῶν, ζητοῦν ἐν τούτοις ὄλοι των τὴν τέχνην, τὴν δέξιν, τὸ καλόν, τὸ ὠραῖον. Εἰς ὁ τελικὸς σκοπὸς. Χάριν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ἐπιβάλλεται μία ἑνωσις. Νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον μεταξύ μας, νὰ συσκαρθῶμεν πῶς ἔμποροῦμεν νὰ θερμάνωμεν τὴν κοινωνίαν καὶ ἡ κοινωνία νὰ μᾶς θερμάνῃ, νὰ συζητήσωμεν, νὰ διερχώμεθα ἐπὶ τέλους τὰς ὥρας τῆς σχολῆς ἐν ἀγάπῃ συμποσίζοντες καὶ εὐθυμολογοῦντες. Ρίπτω μόνον τὴν ἰδέαν ἧς δύναται νὰ περιλάβῃ εὐρύτερον σφῆδρον, τὴν ἴδρυσιν ταμεῖου ἑλληλοβοηθείας διὰ τοὺς ὑπομάχους ἐργάτας τῆς γραφίδος, τοὺς ἀσθενεῖς. Πολλὰ ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ τοιοῦτοι σύνδεσμοι. Ἀρκεῖ καλὴ θέλησις καὶ ὅλα γίνονται.»

— Δέκατον τεῦχος τοῦ συμπληρώματος τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικῷ Λεξικῷ περιέχον πίνακα τῆς Λαρίσης καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ «Ἐπιγανέσις» μέχρι τῆς «Ἠλεκτρικῆς μετρήσεως». Ἐκδότης Μπέκ καὶ Μπέρτ.

— Ἐλάθωμεν τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Σύρου» τὸ ὅποιον ἐκδίδει ὁ λόγιος κ. Ἄντ. Π. Φουστίνος. Ὑλὴ ποικίλη κ' ἐκλεκτὴ, πεζὴ καὶ ἔμμετρος, κοσμεῖ τὰς τριηκοσίας περίπου κομφοτυπωμένους σελίδας, ἴδιος ὅμως ἐκείνο τὸ ἔποςτον μᾶς ἔκαμε μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν καὶ καθιστᾷ ὄντως τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ πολῦτιμον, εἶνε αἱ ἔκρηξις πληροφορίας περὶ τοῦ ἐμπορίου, βιομηχανίας, ναυτηλίας, κ' ἐν γένει περὶ τῆς ἐμπορικῆς, κοινωνικῆς κ' ἐπιστημονικῆς κινήσεως τῆς Σύρου, τὰς ὁποίας εἰς σειρᾶν ἄρθρων πρέχει ὁ φιλόπνοος ἐκδότης.

— Περιεχόμενα τοῦ 5θου τεύχους τῶν «Παναθηναίων»: Λάμπρου Πορφύρου. Διαβάτης (ποίημα). Θ. Βαλμίκιου. Θεσσαλικὰ ἐντυπώσεις. Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου. Τὸ ξερὸ γαβδὶ παραμῦθ. Α. Παπαδοπούλου. ἡ Φόνισσα μυθιστόρημα (συνέχεια). Π. Νῆ. ἡ Γλώσσα μας ψυχολογικὴ καὶ πρακτικὴ ἔρευνα. Γρ. Ξενοπούλου. Φιλολογικὴ Ζωὴ Ρόδα καὶ Μῆλα ὑπὸ Ψυχᾶρη. Ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ τοῦ Σολωμοῦ κλπ. Εἰκόνας δὲ τὴν Σφίγγα τοῦ Στοῦκ. τὴν Προϊνὴν αὔρα τῆς δ. Σ. Λασκαρίδου, τ' Ἀναφιώτικα καὶ τὴν Μίς Δέγκαν.

— Τῆς «Κριτικῆς» ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεῦχος περιέχον τοῦ κ. Βώκου τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, τοῦ κ. Π. Ἀξιώτη μεταφρασίαν ἔρθρου περὶ τοῦ Λίμλι. Ζολᾶ, τοῦ κ. Π. Γιαννοπούλου Μίαν περιεργον κριτικὴν, τοῦ κ. Roger le Brun θεατικὴν ἐπιθεώρησιν, τοῦ κ. Θ. Φωμοπούλου Ἀρχὴν τῆς Ἑλλ. τέχνης, τοῦ κ. Λαμπελέτ Turris infracta, τοῦ κ. Γ. Ἀξιώτη Κριτικὴν περὶ τοῦ Ἄραμπ καὶ τοῦ κ. Μαλακῆς Τὴ Σήμαντρα.

Ὁ βιβλιοφάγος

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἰδρυταὶ: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10 **Κ** Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
» ἑξάμηνος » 6 **Ρ** συνεργάζονται οἱ καλλιτεχνικοὶ λόγοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδιοὶ μας καὶ ἕτεροι.
» τριμηνος » 4 **Ι**

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν **Τ** Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:
Συνδρ. ἐτησία φρ. χρ. 18 **Κ** Διευθυντὴς «Κριτικῆς» Ἰδρυτῆς
» ἑξάμηνος » 6 **Η** Ὅδός: Ἰγ. Κωνσταντινου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθινοῦτερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κίθκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

ΤΥΠΟΣ ΑΘ. ΔΕΛΗ, ΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ